

ת"פ 62681/12/12 - מדינת ישראל נגד ס ד

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 62681-12-12 מדינת ישראל נ' ד
לפני כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה
נגד
הנאשמת
ס ד

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שחף קליינמן שמעוני

הנאשמת בעצמה וע"י ב"כ עו"ד עמר יהודה

החלטה

בקשת נאשמת להימנע מהרשעתה.

ביום 16.2.2014 הודתה הנאשמת בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפי ההסדר, נרשמה הודאת הנאשמת ושרות המבחן התבקש לערוך תסקיר אודותיה, אשר יבחן בין היתר את נושא ההרשעה. המאשימה הודיעה כי תעתור להרשעה ומאסר על-תנאי. הצדדים הסכימו כי בכל מקרה הנאשמת תרצה של"צ.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת היא מורה בבית הספר היסודי "אל ג" בטירה, ומשמשת בין היתר כמורה מקצועית של ר.מ., קטין יליד 2013(להלן - "הקטין").

ביום 20.3.2012 שהה הקטין בכיתת לימוד בבית הספר, והחל לשחק עם קטין אחר מכיתתו. בשלב מסוים התפתח בין השניים עימות, במהלכו ניגש הקטין לכיוון הקטין האחר במטרה להכותו. הנאשמת ניגשה לקטין, אחזה אותו בחולצתו והושיבה אותו על כסאו. הקטין אמר לנאשמת "אל תגעני", אך היא סטרה לו בחוזקה על הלחי. בתגובה אמר הקטין לנאשמת פעם נוספת "אל תגעני בי", אך היא לא שעתה לדבריו ונתנה לו מכת אגרוף בכתף. מיד לאחר מכן, חרף בקשתו החוזרת של הקטין מהנאשמת לחדול ממעשיה, הכתה אותו הנאשמת פעם נוספת בכף ידה.

שירות המבחן ערך תסקיר אודות הנאשמת. מן התסקיר עולה כי הנאשמת, בת 33, נשואה ואם לשלושה ילדים, בעלת תואר ותעודת הוראה, עובדת מזה שלוש עשרה שנים כמורה בבית ספר יסודי. הנאשמת היא אישה מתפקדת,

עמוד 1

אשר ביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותה דרך כלל ואת מהלך חייה. הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות. היא קיבלה אחריות לביצוע העבירה, הכירה בתוצאות מעשיה, ביטאה נכונות לבצע של"צ - ונמצאה מתאימה לכך. גובשה תוכנית של"צ בת 120 שעות. **שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעת הנאשמת**, משום שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה, לגביה קיבלה אחריות ומוכנה לשאת בתוצאותיה, וכן על מנת להימנע מפגיעה בעתידה.

ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריו הנאשמת חשה בושה רבה על מעשיה ביום האירוע. הנאשמת ניסתה להפריד בין שני תלמידים, ומשהקטין לא נשמע להוראותיה - איבדה עשתונות ונהגה כפי שנהגה. כיום הנאשמת מבינה כי נהגה שלא כהלכה, מכה על חטא ומצטערת על המקרה.

ב"כ המאשימה בקשה לדחות את המלצות התסקיר. לדברי התובעת, המקרה אינו עומד בתנאי הלכת כתב [ע"פ ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997), להלן - "**הלכת כתב**"], שכן פגיעת ההרשעה בנאשמת לא הוכחה ומכל מקום אין מקום שלא להרשיע מורה שעבר עבירה מסוג זה במסגרת התפקיד.

הנאשמת בדבר האחרון אמרה כי בשבילה זה סוף החיים לבוא לבית המשפט, והוסיפה כי היא מצטערת ולוקחת אחריות.

דין

פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, הלכת כתב; ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000)].

תמצית ההלכה היא כי על ביהמ"ש לשיקול בכף המאזניים האחת את השפעת ההרשעה על הנאשם, ועל סיכויי שיקומו. בכף המאזניים השנייה ישקול ביהמ"ש את סוג העבירה, חומרתה ואת נסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה מאפשרים לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [ראו גם עפ"ג (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.2012)].

הנאשמת שלפניי, מורה בבית ספר יסודי, תקפה תלמיד כבן תשע שהיה נתון להשגחתה. היא עשתה כן מספר פעמים למרות שביקש ממנה לחדול. מעשה התקיפה לא היה חמור באופן יחסי ולמרבה השמחה לא הוביל לתוצאות (בניגוד לנטען בכתב האישום המקורי). מעשה התקיפה נעשה לאחר שהתלמיד הקטין לא שעה להוראות הנאשמת ולא חדל מהתקוטטותו עם אחר.

תפקידו של מורה בישראל אינו תפקיד קל. מורים אינם רשאים לנהוג באלימות כלפי תלמידיהם, אף לא כאשר התלמידים עצמם, כבמקרה הנוכחי, נוהגים באלימות זה כלפי זה או אף כלפי המורים עצמם. אמנם אין להצדיק את מעשי הנאשמת ויש לגנותם, אולם אני מקבל את טענת ההגנה כי מעשיה של הנאשמת הם בבחינת איבוד עשתונות רגעי וחד פעמי. ניכר כי הנאשמת למדה את לקחה. הנאשמת הכתה על חטא ולקחה אחריות על מעשיה. הרשעת הנאשמת

תפגע באופן ברור בעתידה התעסוקתי כמורה (אין לקבל את עמדת המאשימה כי הפגיעה לא הוכחה ואני קובע שקיימת בקשר לכך ידיעה שיפוטית).

נוכח האמור לעיל השתכנעתי כי נוצר יחס בלתי סביר בין התועלת החברתית הטמונה בהרשעת הנאשמת לבין התוצאה הקשה של ההרשעה בעניינה [ראו והשוו החלטתה של כב' השופטת מרשק-מרום בת"פ (כ"ס) 28237-09-10 **מדינת ישראל נ' פדילה** (26.7.2013)].

על כן החלטתי להימנע מהרשעת הנאשמת בעבירה בה נמצאה חייבת. אני מאמץ את המלצת שירות המבחן ומחייב את הנאשמת בענישה חינוכית בדמות של"צ בהיקף של 120 שעות, לפי התוכנית שגובשה במסגרת עמותה לנזקקים בטירה. הזהרתי את הנאשמת כי אם לא תמלא את מכסת השעות ניתן יהיה להרשיעה ולגזור את עונשה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, במעמד הנוכחים.